

לסיביר

קומדיה חייתית על חופש

מאת: דניאל בוצר

עלה בפסטיבל תיאטרון קצר 2014

הדמויות:

נעץ- אוגר סיבירי {בנימין יום טוב}

בובו- אוגר סיבירי {יאיר ראופמן}

אור נדלק. הבמה ככלוב ענק. הרצפה מכוסה נשורת. בימין במה בית מפלסטיק, בשמאל במה קערת אוכל וקערת שתייה ענקיות. באמצע גב במה גלגל ריצה ענקי של אוגרים. מהבית יוצא נעץ בודק בחשש שאין אף אחד. אוכל לקערות לבדוק אם יש אוכל, אין אוכל. שם על עצמו סרט זיעה, עולה על הגלגל ומתחיל לרוץ. לאחר זמן לא מבוטל בובו {אוגר שמנמן יותר} יוצא גם הוא מבית הפלסטיק. הוא מתעורר לאט, מגרד קצת בבטן. מבחין בנעץ שרץ על הגלגל. הולך לבדוק אם יש אוכל. אין אוכל, אבל הוא אגר לו קצת אוכל במקום מסתור. הוא לוקח את האוכל, מסדר לעצמו מקום לשכב בנוח ומתבונן בנעץ רץ.

בובו: לאן אתה רץ?

נעץ: תסתום!

בובו: לא נראה לי שאתה מתקדם לשום מקום.

נעץ: אמרתי שקט!

בובו: לי זה נראה קצת מוזר לרוץ במקום.

נעץ: אתה רוצה למות?

בובו: {מחקה את נעץ} "תראו אותי, אני רץ, איזה כיף, אני רץ...וואו וואו"

נעץ: {יורד מהגלגל ומתקרב אל בובו} למה אתה לא יודע לסתום את הפה?

בובו: למה לך לרוץ בגלגל הזה...זה אדיוטי! {נותן ביס}

נעץ: מאיפה לך זה?

בובו: אגרתי!

נעץ: {חוטף לו את האוכל מיד} אתה אוכל יותר מידי.

בובו: אה, נעץ. תחזיר לי אז זה.

נעץ: בוא, תיקח את זה בחזרה.

בובו: נו, אל תשחק איתי עכשיו {קם ומתחיל לרדוף אחרי נעץ} תחזיר לי את זה.

נעץ: {מתחמק מבובו} נו תיקח, זה לא כל כך קשה. איי...כמעט!

בובו: נו, למה אתה מציק?

נעץ: תזיז את עצמך יא שמן!

בובו: זה שלי.. תביא לי את זה {מתנשף ועוצר בצד}.

נעץ: מה, זהו? נגמר לך הכוח? {מנסה להתגרות בבובו אך בובו לא עונה} אוי, בובו נעלב!

בובו: ממש...

נעץ: {מתקרב לבובו} בגלל זה אני רץ. להיות בכושר. {מחזיר לבובו את מה שנשאר מהאוכל}, כשההזדמנות תגיע, אני לא מתכוון לפספס אותה.

בובו: עוד פעם "ההזדמנות"!

נעץ: בדיוק.

בובו: אוקיי נעץ.. אני אשחק אתך את המשחק הזה. נגיד ששוב הצלחת לברוח מהכלוב...מה אז?

נעץ: אני אצא למסע שלי הביתה!

בובו: הבית שלך כאן.

נעץ: {חוזר אחריו} "הבית שלך כאן..." תגיד לי?

בובו: כן!

נעץ: מה אתה?

בובו: מה אני?

נעץ: כן...מה אתה?

בובו: אני.... אה...

נעץ: אוגר בובו...אתה אוגר!

בובו: אני אוגר!

נעץ: איזה אוגר אתה?

בובו: אוגר סיבירי!

נעץ: בדיוק...אנחנו אוגרים סיביריים בובו. אתה יודע מה זה אומר?

בובו: ברור...

נעץ: {קוטע את בובו} שהבית שלנו בסיביר ולא פה בתוך הכלוב הזה, אתה מבין? ולשם אני רוצה. אלה השורשים שלי, שם אבותיי גדלו ולשם אני רוצה להגיע.

בובו: לשם אתה רוצה להגיע!

נעץ: אני רוצה לחיות בסביבה הטבעית שלי!

בובו: סביבה טבעית.

נעץ: מגיע לי לחיות בסביבה הטבעית שלי ואני אעשה הכול בשביל זה.

נעץ: הכול אתה תעשה!

בובו: אני חי כבר שנה וזה אומר שיש לי לפחות עוד כמה חודשים טובים שאני הולך לנצל רק בשביל דבר אחד..

נעץ ובובו: להגיע לסיביר!

נעץ: אתה מבין?

בובו: אני מבין!

נעץ: הלב שלי כל הזמן לוחש לי "לסיביר, לסיביר, לסיביר".

בובו: אבל נעץ, איפה זה בכלל סיביר?

נעץ: לא יודע אבל בשביל למצוא אותה אני חייב להתחיל לחפש ובשביל להתחיל לחפש אני חייב לצאת מפה!

בובו: ואם היא רחוקה?

נעץ: אופציה. אבל מה אם היא פה, ממש מעבר לדלת?

בובו: לא יודע נעץ... מה רע לך פה?

נעץ: אנחנו מתנוונים בובו. אנחנו לא חיים חיים אמתיים. לא מתאמצים בשביל כלום. כאן אין שום סיבה לקיום שלנו.

בובו: אני מכיר אלפי אוגרים שהיו מוכנים להתחלף איתך. אוגרים נרצחים בחוץ על ימין ועל שמאל. אתה בכלל יודע איזה דברים מפחידים נמצאים שם? מכל מיני מפלצות אוכלות אורבות לנו שם בחוץ, רק מחכות לטרוף אותך...אנחנו טרף קל נעץ, טרף קל. אני מעדיף לחיות בידיעה שלא כל שנייה מחיי אני יכול למות.

נעץ: אני יודע מה נמצא שם בחוץ. אני הייתי שם בחוץ. ממני שמעת על כל הסיפורים על שם בחוץ.

בובו: כן ויום למחרת מצאו אותך מפוחד ורעב מאחורי המקרר במטבח. אז בשביל מה?

נעץ: מפוחד ורעב אבל חופשי.

בובו: וה"חופשי" הזה היה שווה?

נעץ: לחופש צריך להתרגל. אני רוצה לגמוע מרחקים, לראות דברים אחרים. אני רוצה לחוות בובו, אני רוצה לזיין. אני רוצה להרגיש...אני לא מרגיש בובו. אני לא מרגיש כלום. תחשוב על זה רגע. זה כל העניין? אלה החיים שלי?.. להיות כלוא באיזה כלוב. בלי שום משמעות, באיזו פינה חשוכה של איזה חדר של איזה ילד?. שכל החיים שלי תלויים בכך שהילד יזכור להביא לי אוכל או לא? זה חופש? זה המקסימום שניתן להפיק ממני לטובת העולם הזה? אני רוצה שיהיה לי את החופש לבחור ובשביל המחיר הזה אני מוכן לחיות פחות.

בובו: לבחור?...מה אתה רוצה כבר לבחור?

נעץ: הכל...אני רוצה לבחור הכל. אני רוצה את החופש לבחור. רוצה לבחור איפה לחיות, מה לעשות, מתי ומה לאכול. רוצה לבחור אם ללכת או להישאר. את החברים שלי אני רוצה לבחור אבל לא יכול. אתה יודע למה אתה החבר היחידי שלי?

בובו: כי אני בחור טוב?

נעץ: כי אתה היחידי כאן. בובו, לא היית רוצה לפגוש יום אחד אוגרת נחמדה, לבנות אתה מחילה ולגדל אוגרים קטנים שיקראו לך אבא?

בובו: ברור שכן. אבל מצד שני כאן יש לך חופש אחר!

נעץ: איזה חופש?

בובו: החופש מדאגות. איזה דאגות יש לך בחיים נעץ, אה? תראה, יש לנו הכל. אנחנו מקבלים אוכל טרי כל יום, מים נקיים ישר עד אלייך. הכלוב "הנורא" הזה, הוא שומר עלינו מכל המשוגעים שמתרוצצים שם בחוץ ורק רוצים לתת לך איזה ביס. חם לך? לא חם לך. קר לך? לא קר לך. כאן אתה חי לחיות את החיים הטובים. כמה אוגרים אתה מכיר בחוץ שחיים טוב? יש לך כאן את הזכות לחיות בשקט. חופשי מדאגות!

נעץ: חופשי מדאגות וחסר משמעות. "כמו שבאתי ככה הלכתי". אבל אני יותר בעניין של "באתי, ראיתי, כבשתי"

בובו: כבשתי? אתה לא חושב שאתה תופס מעצמך קצת יותר מידי? אתה כול כולך אוגר קטן. איזו משמעות כבר יכולה להיות לך?

נעץ: העיקר שתהיה לי משמעות בעיני. אני לא יכול יותר. אני משתגע. כל החיים בכלוב מסריח. אם הייתי יכול הייתי מתאבד ממצמן אבל אפילו את האופציה הזאת אין לי.

בובו: קשה לי לראות אותך ככה. מאז שברחת אתה אובססיבי לגבי כל עניין החופש הזה. חבל שאתה לא יכול להשלים עם החיים שלך ולראות את כל הטוב שיש בהם. פשוט תקבל את העובדה. כל אחד חי חיים אחרים אבל בסוף כולם מתים אותו דבר.

נעץ: מתים אותו דבר...מתים אותו דבר!!! אתה גאון בובו. מוכן לעזור לי?

בובו: מוכן לנסות!

נעץ: אני רוצה שתהרוג אותי!

בובו: לא... לא יכול להרוג אותך נעץ.

נעץ: לא באמת, אידיוט. אני רק אשחק אותה מת ואז שהילד יגיע הוא יחשוב שאני מת ויזרקו אותי לפח ומשם הדרך לסיביר קצרה!

בובו: לשחק אותה מת?

נעץ: כן...זה מעולה. {שומעים קולות של ילד ואימא שחוזרים הביתה} מהר, אין זמן. אני אשכב פה...תכסה אותי בנסורת {נעץ שוכב} נו קדימה בובו, חייבים לפעול מהר. אני לא יכול להיות פה עוד לילה אחד. {בובו לוקח קצת נסורת ומפזר עליו}. זה לא מספיק טוב. תביא כמה חתיכות של איזה ירק ותשים לי ליד הפה. מהר...מהר!

בובו: איך...ככה? זה טוב?

נעץ: כן כן...תשים גם פה קצת...{איך שבובו מסיים לפזר כמה חתיכות ליד הפה של נעץ שומעים את דלת החדר נפתחת. נעץ קופא עם רגליים למעלה כמת}

אימא: {v.o} קדימה, תוריד מהר את הבגדים וישר למקלחת!

ילד: {v.o} אימא, תראי את נעץ!

אימא: {v.o} אוי...אני מצטערת דניאלי. אבל נדמה לי שהוא מת!

ילד: {v.o} מת? אבל למה?

אימא: {v.o} הוא בטח היה חולה מאוד.

ילד: {v.o} אז אנחנו נקבור אותו אימא?

אימא: {v.o} בטח, חמוד שלי. אבא יקבור אותו ואז הוא ילך לגן עדן של אוגרים, בסדר?...עכשיו מהר מהר, למקלחת...{שומעים ריצה של ילד וזרם מים נפתח}ברי, אחד מהעכברים מת, תוריד אותו באסלה לפני שיסריח לנו את כל הבית!